

Siska Mulder

# GETELDE DAGEN



*Voor Hanneke, tante en vriendin*

ISBN 978-90-225-7219-1

ISBN 978-94-023-0414-5 (e-boek)

NUR 305

Omslagontwerp: Barbara van Ruijven | b'IJ Barbara

Omslagbeeld: Floris Holtland Fotografie

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 Siska Mulder en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

# Dag 0

## Hij

Hij weet niet wat hij ziet. Op het platte dak van de villa staat een vrouw in een witte badjas. Het tegenlicht is fel, waardoor hij haar niet goed kan zien. Hij staat aan de rand van het bos. De tuin is enorm, de grasmat strekt zich voor hem uit. Verderop glinstert het water van het zwembad.

Omhoog turend, met een hand boven zijn ogen tegen de zon, ziet hij dat de vrouw haar lippen dramatisch rood heeft gestift en hoge, felblauwe hakken draagt. Het wit van het huis, het wit van de badjas, de donkere haren, de rode mond, de blauwe pumps: het beeld lijkt ingekleurd met stift. Even moet hij denken aan een abstracte performance. Komt zij voort uit zijn verbeelding? Is het een hallucinatie?

Ze verroert zich niet. De wind speelt met haar haren. Ze waaien voor haar gezicht maar ze lijkt het niet te merken. Zolang ze in deze houding blijft staan en niet verder naar de dakrand loopt, kan er weinig gebeuren. Beneden haar ligt het zwembad in alle kalmte. Fris, uitnodigend blauw. Het omliggende tegelvlak is kaal en leeg.

Hij durft niet te bewegen, bang dat hij haar laat schrikken. Met zijn blik probeert hij haar te fixeren. *Pas op. Wees voorzichtig.*

Hij begrijpt niet hoe de vrouw op het dak heeft weten te klimmen. Er is geen brandtrap.

De informatie komt gefaseerd binnen. Hij voelt zich verdoofd, alsof hij door een anesthesist is lamgelegd. Ze is lang, registreert hij traag. Opvallend lang. Hij herkent de badjas. Hij herkent de schoenen. Hij weet maar al te goed welke vrouw zulke bloedrode lippenstift prefereert. O god. Hij wil haar naam schreeuwen, maar de lettergrepen stikken in zijn keel.

Ze loopt naar de rand. Met gesloten benen blijft ze staan en ze strekt haar armen boven haar hoofd alsof ze van de hoge duikplank gaat springen.

Hij schreeuwt. Een angstkreet.

‘Niet doen!’ hoort hij zichzelf roepen. ‘Alsjeblieft niet doen!’

Meer woorden heeft hij niet tot zijn beschikking. Ze kijkt geen moment zijn kant op. Ze hoort hem niet of wil hem niet horen.

De zon verblindt hem, waardoor hij haar gezichtsuitdrukking niet kan zien. Ze staat op het dak in een straal van licht, als een engel.

‘Lieverd, ik hou van je!’ roept hij.

Ze staat heel stil, met de armen nog altijd boven haar hoofd.

‘Het spijt me!’ schreeuwt hij uit volle borst. ‘Het spijt me zo ontzettend!’

Nu pas kan hij het tegen haar zeggen, lul die hij is. Hij wil naar het huis rennen en omhoogklimmen, al heeft hij geen idee hoe – er is geen ladder hoog genoeg – maar durft haar niet uit het oog te verliezen. Bovendien is hij bang dat ze zal schrikken en in haar wanhoop...

Hij fixeert haar opnieuw met zijn blik: blijf staan. Hij zet een paar voorzichtige stappen, maar ze wankelt en hij houdt onmiddellijk halt. Ze hervindt haar evenwicht. Hij staat stokstijf, neemt geen risico meer. Het enige wat hij kan doen, is toekijken.

Het is uit de hand gelopen. Volkomen uit de hand. Hij heeft haar hiertoe gedreven. De hel. Ze zijn in de hel beland.

Nogmaals roept hij: ‘Ik hou van je! Het spijt me!’

Ze wankelt opnieuw. Hij brengt haar uit evenwicht met zijn geschreeuw.

Zachter roept hij: ‘Het wordt beter, lieverd! Echt!’

Haar stiletto’s zijn angstaanjagend dun. Stokjes waarop ze balanciert.

Zijn overhemd plakt aan zijn rug, langs zijn slapen lekken zweetdruppels. Hij pakt met beide handen zijn gezicht beet en probeert niet te huilen. Elk geluid kan fataal zijn. Tranen vermengen zich met zweet. Zelf bang zijn voor de dood blijkt niet de ergste kwelling. Doodsangst jegens een ander is erger, weet hij nu. Doodsangst jegens degene van

wie hij houdt. Want dat beseft hij eindelijk: hij houdt nog altijd van haar, ondanks alles. Hij zou zijn leven voor haar willen geven. Kon dat maar. Zijn waardeloze lichaam van het dak flikkeren om haar te redden.

Geen levende persoon in de buurt om de zwarte betovering te verbreken. Alleen zij en hij, alsof ze de laatst overgeblevenen op aarde zijn. Hij huilt niet meer en houdt zijn adem in tot hij duizelig wordt. Ze staat op het dak, laat haar armen zakken.

Voorzichtig durft hij weer adem te halen. Met een snel gebaar veegt hij zweetdruppels en tranen van zijn wangen, gaat met de mouw van zijn overhemd over zijn natte voorhoofd. Niet te veel bewegen, ze kan opnieuw schrikken, alsnog in een opwelling... De wind zorgt voor weerbarstig weer. De zon verdwijnt achter een wolk, waardoor het ineens een stuk kouder aanvoelt. Ze doet een paar stappen terug, weg van de rand.

Nu huilt hij opnieuw, maar deze keer van dankbaarheid. Nog een paar stappen. *Goed zo, lieverd, je kunt het. Kom maar naar beneden, naar mij. Ik zal je helpen. Samen redden we het wel.* Ze vindt hem ongetwijfeld een sentimentele knakker, maar zodra ze zich in veiligheid heeft gebracht gaat hij deze zinnen uitspreken. Er is te veel niet gezegd. En van de dingen die hij wél heeft uitgekraamd, heeft hij spijt. Gruwelijke spijt.

Ze doet weer een paar stappen achteruit, alsof ze seint: *ik geef je een kans.* Een herkansing. *Dank je wel, schat. We maken er een mooi leven van, afgesproken?* De gedachte dat ze hem zal plagen met zijn dramatische formulering brengt een klein glimlachje op zijn gezicht, maar hij is meteen weer alert. Ze is nog altijd in de gevarenzone. Hij moet een manier bedenken om haar naar beneden te krijgen. Ze is op het dak gekomen, dus ze kan er ook weer vanaf. Alleen zij weet hoe.

Dan komt ze opnieuw in beweging. Ze loopt verder achteruit. Bijna te ver. Nog even en ze valt aan de andere kant van het dak naar beneden. Straks struikelt ze. Hij wil haar waarschuwen, maar ze staat net op tijd stil, alsof ze de passen heeft uitgemeten. Ademloos kijkt hij toe. Hij glimlacht en playbackt: goed zo.

Als ze beneden is, zal hij een heet bad voor haar maken. Hij zal haar helpen met uitkleden en haar hand vasthouden als ze in het water stapt. Bij haar blijven. Haar nooit meer alleen laten.

Ze begint te lopen. Voorwaarts. Op een drafje rent ze naar de rand, trefzeker op haar hoge hakken.

‘Nee!’ schreeuwt hij.

Haar lange benen. De schoenen, bestemd voor een feest. De witte onschuld van haar badjas.

Onmogelijk.

Hij ziet het gebeuren.

Ze aarzelt niet en springt.

*Ze nam een aanloop.* Die verpletterende waarheid dringt tot hem door als hij haar ziet vallen – niet in slow motion, zoals in films wordt gesuggereerd, maar onnavolgbaar snel.

Haar lichaam smakt op de tegelvloer.

Een halve meter verder en ze was in het water beland.

Ze blijft liggen op haar buik, met gespreide armen en benen, de badjas half open. Haar gezicht is van hem afgedraaid, alsof ze hem niet wil zien. Rond haar hoofd vormt zich een vlek. De tint van haar lippenstift. Langzaam kleuren de zwembadtegels donkerrood.

## Dag 4

# Zij

Als Remie wakker wordt, weet ze niet waar ze is. Ze ligt op haar rug en kijkt naar boven: systeemplafond. Voorzichtig draait ze haar hoofd naar het raam aan haar linkerkant: vies-gele gordijnen. Ze voelt met haar handen aan het laken en de ouderwetse deken waarmee haar bed is opgemaakt. Ze probeert de waarheid uit te stellen. Nog even in verdoofde toestand blijven liggen. Niks denken. Niks voelen.

Het lukt haar om weg te doezelen. Ze weet niet hoe lang; voor haar gevoel staat er twee minuten later ineens een verzameling onbekende personen aan haar bed, maar het kan zijn dat ze langer heeft geslapen. De personen dragen witte jassen en naambordjes. Het zijn er drie: een blond meisje waaraan alles bol is, schuin achter haar een Aziatische jongen die tot haar schouder komt, en een intens bleek meisje met wallen onder haar ogen. Ze wekken de indruk dat ze zich hebben verkleed om doktertje te spelen, zo jong lijken ze. Wat willen ze van haar? Het blonde meisje stelt een paar vragen waarop Remie in haar staat van versuffing geen antwoord weet te geven.

Ze beseft dat de blonde weer tegen haar praat: 'Mevrouw Balt, hoort u mij?'

'Asten,' fluistert ze.

'Wat zegt u?'

Ze schraapt haar keel. 'Ik heet Asten.'

'O pardon.' De blonde kijkt op de klapper die ze in haar hand heeft. 'In uw papieren staat de achternaam Balt. Voornaam: Relinde. Heb ik de juiste persoon voor me?'

'Balt is de naam van mijn man.' Ze slikt. 'Mijn meisjesnaam is Asten. En iedereen noemt me Remie.'

De uitleg kost haar inspanning. Ze vraagt zich af of haar hersenen het nog wel doen. Is ze op haar hoofd geraakt? Ze kan het zich niet herinneren, wat geen goed teken lijkt.

‘U bent gescheiden?’

‘Nog niet.’

‘Ik begrijp het,’ zegt de blonde. ‘Mevrouw Asten, hoe voelt u zich? Hebt u ergens pijn?’

Remie probeert na te gaan of er een plek is in haar lichaam waar ze geen pijn heeft, maar het is één klomp pijnlijke cellen – afzonderlijke ledematen of organen kan ze niet onderscheiden. Het moet prettig zijn om veel medische kennis te hebben, om precies te weten hoe een lichaam functioneert en het te kunnen repareren als dat nodig is.

Ze glimlacht. ‘Het gaat wel.’

‘Welk cijfer geeft u de pijn, op een schaal van één tot tien?’

Remie aarzelt. ‘Een zeven min.’

De blonde kijkt in haar papieren. ‘U hebt flinke klappen opgelopen. Drie gekneusde ribben, een verwonding aan de rechter oogkas, een schouderfractuur, kneuzingen over het hele lichaam... En u hebt een zware hersenschudding.’

‘Mijn man is een perfectionist.’

De arts kijkt haar niet-begrijpend aan.

‘Laat maar,’ verzucht Remie.

‘We hebben de röntgenfoto’s bekeken. Uw milt is intact. U hebt geluk gehad.’

‘Geluk?’

‘Er is geen sprake van een scheur, zoals we eerder vermoedden. We hoeven niet te opereren,’ zegt het meisje. ‘Desalniettemin is het van belang dat u het heel rustig aan doet. Blijven liggen, niet omhoog, niet uit bed. Veel slapen, zo min mogelijk opwinding.’

Remie kan zich nauwelijks concentreren, maar knikt: ‘Oké.’

‘Hebt u nog vragen?’

‘Wanneer mag ik hier weg?’

‘Dat hangt af van uw herstel. Ik verwacht dat u binnen twee, drie dagen weer op de been bent. Maar pin me er niet op vast. Als u uit het



ziekenhuis ontslagen wordt, hoort u dat meestal op de dag zelf of de avond ervoor.’ Het meisje geeft een klopje op het bed. ‘We houden u goed in de gaten.’

Ik wil naar huis, ik wil naar mijn kinderen, denkt Remie met kracht. ‘Dan wens ik u een spoedig herstel, mevrouw Asten.’  
‘Dank u.’

De blonde draait zich om, met het intens bleke meisje en de Aziatische jongen in haar kielzog. Remie weet de jongen nog net bij de mouw van zijn witte jas te grijpen. Het voelt alsof ze iets onoorbaars doet en ze laat snel los. Zijn collega’s lopen door de geopende deur de gang op.

‘Hoe is de beveiliging hier?’ vraagt ze zachtjes.

‘Goed,’ zegt de Aziatische jongen. ‘Maakt u zich zorgen?’

Hij heeft een lieve stem die haar onverwacht raakt.

‘Een beetje.’

‘We zijn op de hoogte van wat er is gebeurd. We hebben het politierapport met een signalement. In een geval van mishandeling is de bewaking alert.’

Remie probeert te gaan verliggen, maar dat doet te veel pijn. Het is alsof ze deel uitmaakt van een surrealistisch toneelstuk. Ze kent haar tekst niet, heeft geen idee waar het verhaal heen gaat. Als ze serieus genomen wil worden, moet ze misschien eens gaan geloven dat dit de werkelijkheid is. Zou de jongen bang zijn om betrokken te raken? Met zijn taal houdt hij de kale feiten – en hun betekenis – op afstand. Mishandeling als hypothese, niet als misdrijf.

De jongen kijkt haar kort aan, maar als ze terugkijkt, slaat hij zijn ogen neer. Door zijn geelbruine huidskleur heen ziet hij bleekjes. Vast een co-assistent die nachtenlang doorwerkt en de rotklussen opknapt. Het is best een mooie jongen, maar ze vindt hem alleen aandoenlijk. Sinds Remie kinderen heeft, beseft ze: zo worden die van mij later ook. Ooit komt Pelle, haar zoon van acht, groot gegroeid de kamer in gelopen, met een eigen leven waarvan ze maar een klein deel weet.

‘Je hebt het vast druk,’ zegt ze tegen de co-assistent.

Ze meent opluchting in zijn ogen te zien. ‘Succes. Ik bedoel: sterkte.’  
‘Dank je.’

Hij rent nog net niet zijn collega’s achterna. Als hij maar geen reprimande krijgt omdat zij hem heeft opgehouden. Ze sluit haar ogen. Ze moet stoppen met dit soort dingen denken. Ze kent die jongen niet eens en hij doet gewoon zijn werk. Het punt is: zijn lieve stem heeft haar bijna aan het huilen gemaakt. Bijna. Zo makkelijk laat ze zich niet kleinkrijgen.

De kinderen zijn bij haar moeder. Als ze wat heeft geslapen zal ze bellen om te vragen hoe het met ze gaat. Misschien krijgt ze hen zelf aan de lijn, als ze niet te druk zijn met spelen en oeverloos snoepen. Ze weten van niks, wat niet eeuwig zo kan blijven. Morgen mogen ze van haar langskomen in het ziekenhuis. Ze mist hen, maar moet zich eerst voorbereiden op het gesprek, bedenken wat de beste manier is om uit te leggen wat er is gebeurd – voor zover die manier bestaat. Hun bezoek wordt onherroepelijk pijnlijk. Pelle zal gaan snotteren en Alex zal zich verbijten, Remie heeft niet veel fantasie nodig om te weten hoe het zal gaan. Ze wil sterk en kalm zijn als ze aan haar bed staan.

De blonde heeft gezegd dat ze moet rusten. Het doktersadvies werkt geruststellend: ze hoeft zelf niet na te denken, niks te beslissen. Er wordt over haar gewaakt. De toekomst is een gapend zwart gat, maar daar rekent ze later wel mee af. Hier, in het ziekenhuis, is ze veilig.

## Dag 4

# Zij

Met gesloten ogen ligt Remie te doezelen. Flarden van zinnen dwarrelen omlaag als veertjes. Elke keer als ze een gedachte probeert te grijpen, ontglipt die haar. Haar oren registreren geluiden, een zintuig dat zich niet laat uitschakelen. Zacht gaat de deur van haar kamer open en dicht. Voetstappen. Bekende voetstappen. Ze herkent zijn ademhaling. Ze hoeft haar ogen niet te openen om te weten wie er naast haar bed staat.

Haar hart begint als een wilde te bonken, maar ze blijft zo stil mogelijk liggen om te suggereren dat ze slaapt. Rechts van haar bed zit een alarmknop. Als ze nou onverwachts omhoog komt en erop slaat voordat hij haar kan tegenhouden... Ze weet niet of ze de kracht heeft. In stijgende paniek verzamelt ze moed.

Hoe is het hem gelukt om de afdeling op te komen? Remie ademt hoog en oppervlakkig. Hij hoeft alleen een kussen te pakken en op haar gezicht te duwen om haar te vermoorden. Als ze nou probeert om hem onverwachts een trap te geven, zodat hij onderuit gaat. Zich dan met haar volle gewicht boven op hem laten vallen, bij de deur zien te komen... Kansloos, ze is te verzwakt. Verstijfd blijft ze liggen.

‘Wat probeer je te doen?’ vraagt Laurens.

Ze voelt hoe hij zich over haar heen buigt. Hij is, met zijn lengte, een reus nu zij in het ziekenhuisbed ligt.

Ze kijkt door haar wimpers. Hij pakt de zijkant van het bed vast, kijkt haar strak aan en buigt zich verder naar haar toe, tot zijn gezicht dicht bij dat van haar is. Ze ruikt aan zijn adem dat hij heeft gedronken. Zijn hoofd is rood aangelopen en ze ziet gesprongen adertjes in het wit van zijn ogen.

Nu lukt het haar zeker niet om op de alarmknop te drukken. Ze haalt adem en roept zo hard mogelijk: 'Help!'

Haar gekneusde ribben veroorzaken een felle pijnscheut. Laurens legt zijn grote hand op haar mond en neus. Zijn andere hand houdt haar neergedrukt in het bed. Ze spartelt, hapt naar adem. Ik stik, ik ga dood, denkt ze. En dan: vechten! De pijn is hevig als ze zich verzet. Het voelt alsof hij haar ribben doormidden breekt.

'Stil,' sist hij. 'Luister naar me.'

Ze kijkt hem aan, duizelig door zuurstofgebrek.

Laurens laat haar neus los, maar houdt zijn hand op haar mond. Met paniekerige teugjes zuigt ze lucht door haar neusgaten.

'Beloof me dat je niet zult schreeuwen,' zegt hij. 'Zodra je geluid maakt, pak ik je.'

Ze kijkt hem aan; zijn gezicht is angstaanjagend dichtbij. Ze knikt, voor zover dat gaat.

'Ik waarschuw je.' Hij duwt harder, haalt dan zijn hand van haar mond.

Remie begint te hoesten en het is alsof er messen tussen haar ribben steken. Ze probeert te stoppen, maar de hoestbui is onbedwingbaar. Als het gerochel eindelijk minder wordt, lopen de tranen over haar wangen. Ze voelt steken op de plek waar haar milt zit.

Zonder zijn blik van haar af te houden tast hij achter zich naar de stoel naast haar bed, trekt die met een schrapend geluid naar zich toe en laat zich zakken tot hij zit. Met één hand omvat hij haar rechterpols, zodat ze niet bij het alarm kan. Ze klemt haar kaken op elkaar om niet te klappertanden van angst en pijn. Hij heeft dit gepland, denkt ze. Hij heeft zich moed in gedronken en is tot de aanval overgegaan.

'Je mag hier niet zijn,' fluistert Remie.

'Het bezoeken is begonnen en ik ben nog altijd je echtgenoot.'

'De bewaking kan elk moment komen.'

'Hoei,' zegt hij.

'Ga alsjeblieft weg. Ik moet rusten.'

'Arme Remie.'

'Alsjeblieft,' fluistert ze nogmaals. 'Je maakt me bang.'

Hij knijpt zo hard in haar arm dat ze een kreet van pijn slaakt.

‘Houd je bek,’ beveelt hij.

‘Mijn pols.’

Weer lopen de tranen over haar wangen.

Hij laat haar los. ‘We moeten praten. Dat weet jij net zo goed als ik, Remie.’

‘Ik kan het niet. Ik ben te moe.’

‘Te moe?’ Laurens schreeuwt bijna. ‘Jij bent te moe? Weet je waar ik doorheen ga? Weet je godverdomme wel wat je me aandoet?’

‘Zelfs nu gaat het nog om jou,’ antwoordt ze heel zachtjes.

‘Wát zei je?’

Dan weet ze omhoog te komen en op de alarmknop te slaan. Ze heeft het gedaan voordat ze erover na kan denken. Een reflex. Overlevingsinstinct. Ze valt achterover in de kussens, ziet zwarte vlekken van de pijn. Ademhalen gaat moeizaam. Nu rustig wachten, sust ze zichzelf. Redding is nabij.

‘Jij klotewijf!’ roept Laurens. ‘Jij ongelooflijk klotewijf!’

Ze wil hem niet nog kwader maken. Ze moet voorkomen dat hij haar in blinde woede wat aandoet. Ze draait haar hoofd naar het raam en fixeert haar blik op de gordijnen. Als hij me wil vermoorden, doet hij dat maar, denkt ze zonder overtuiging. Ze wil geloven dat het niet erg is om dood te gaan. Maar de kinderen...

‘Denk aan de kinderen.’ Remie heeft geen volume en zegt het nog eens: ‘Denk aan de kinderen.’

‘De kinderen. Godallemachtig,’ gromt hij. ‘Je moeder zegt dat ze me niet willen spreken. Wat heb je ze verteld, Relinde? Wat heb je ze voor vuile leugens gevoerd?’

Ze kijkt zijn kant op. ‘Wat moet ik ze vertellen? Dat hun liefhebbende vader me in elkaar heeft geramd?’

Als ze de woorden laat ontsnappen, weet ze dat ze een fout maakt. Met gebalde vuisten staat hij op. Er komt geen geluid uit haar keel.

Op dat moment gaat de deur open en stapt een verpleegkundige met kordate passen de kamer in, een compacte vrouw van rond de veertig met een vermoeid gezicht. ‘Mevrouw, u had...?’

‘Haal de bewaking!’ roept Remie. ‘Snel! Hij is gevaarlijk!’

Voordat de verpleegkundige weg kan rennen, is Laurens bij de deur. Hij klemt hem dicht en gaat er met zijn volle gewicht tegenaan hangen.

‘Meneer, u mag hier niet zijn!’ roept de verpleegkundige. ‘Ga alstublieft aan de kant!’

‘Je moet me een kans geven!’ brult Laurens tegen Remie. ‘Ik wil de kinderen zien! Je kunt dit niet doen!’

Het is alsof Remie met een camera de situatie registreert. Haar lichaam ligt in bed, maar haar bewustzijn verwijdt zich. Ze ziet dat de verpleegkundige op de pieper in haar broekzak drukt. Op haar naam-bordje staat Ramona.

‘Meneer, u bent in overtreding,’ zegt Ramona. ‘De politie kan elk moment arriveren. Ik adviseer u dringend...’

‘Ze liegt!’ schreeuwt Laurens. ‘Je moet haar niet geloven!’

‘Haar verwondingen liegen er anders niet om, meneer,’ antwoordt Ramona. ‘Als u zo vriendelijk wilt zijn...’

Dan wordt er tegen de deur geduwd en er weerklinken mannenstemmen. Laurens duwt de klink omhoog en verzet zich uit alle macht. Hij is sterk. Remie weet maar al te goed hoeveel kracht er in zijn lange, smalle lichaam schuilt. Uiteindelijk zijn degenen aan de andere kant van de deur sterker en moet Laurens de klink loslaten. Hij laat zich met deur en al opzij duwen, zakt door zijn knieën. Met gebogen hoofd blijft hij zitten. De bewakers, twee potige mannen in uniform, pakken hem bij zijn ellebogen.

Een van hen zegt: ‘Meneer, wij verzoeken u om met ons mee te gaan. De politie is gealarmeerd. Elke vorm van verzet...’

‘Oké, oké.’ Laurens laat zich overeind trekken.

‘Als je wilt horen dat het me spijt, dan spijt het me,’ zegt hij tegen Remie. ‘Hou de kinderen niet van me weg. Dat is het enige wat ik van je vraag.’

‘Zo, lekkere kegel,’ schampert een van de bewakers. Nu hij zijn formele toon laat varen heeft hij een onvervalst Amsterdams accent.

Zijn collega grijnst. ‘Kun je wel zeggen, ja.’

De bewakers voeren hem mee. Laurens blijft haar over zijn schouder aankijken tot hij om de hoek verdwijnt.

Remie begint nu pas goed te trillen en te klappertanden.

‘Ongelooflijk,’ zegt Ramona, ‘ook nog zelfmedelijden. Je zou dat soort kerels...’

Remie doet haar ogen dicht.

‘Was dat uw man, mevrouw Balt?’

Ze is te moe om haar meisjesnaam te noemen en knikt.

‘Mevrouw Balt, gaat het? Hebt u ergens pijn? Heeft hij u geslagen, of...?’

Ze schudt van nee, in de hoop dat de verpleegkundige haar met rust laat.

‘Ik weet dat u moe bent, maar een van de artsen komt zo voor een check-up.’

Remie wrijft voorzichtig over haar keel en trekt het laken zo hoog mogelijk op. Ze voelt dat Ramona haar bed opnieuw opmaakt, handig haar hoofd optilt en de kussens opschudt.

‘Drink maar wat.’

Een rietje wordt tegen haar lippen geduwd. Ze zuigt het water op en slikt moeizaam. Ze stopt met drinken en opent haar ogen. Ramona zet de beker water op het nachtkastje.

‘Ooit hielden we van elkaar,’ fluistert Remie.

‘Wat zegt u?’

‘Ooit...’ Ze schudt haar hoofd. ‘Laat maar.’

# Dag 71

## Zij

Vanuit de coulissen kijkt Remie naar Laurens. Man in pak. Politicus. Hij heeft zijn linkerhand losjes in zijn zak en loopt met een microfoon over het podium alsof hij nooit anders heeft gedaan. Hij laat een korte pauze vallen en serveert een oneliner. Het publiek applaudisseert, hij lacht en wacht tot hij verder kan gaan met zijn verhaal. Een paar keer haalt hij adem, knikt dan, lacht weer. Hij kijkt licht verlegen, alsof het enthousiasme van de zaal hem overvalt. Hij neemt de tijd en laat de mensen uitklappen.

Remie herinnert zich een avond in de kou. Een feestje van een klasgenoot, een grote tuin, een schuurtje waarvan de deur op slot zat. De tuindeuren van het huis stonden open, harde muziek en het gelach van leeftijdgenoten weerklonk. Laurens en zij, ontsnapt, samen in het winterdonker, leunend tegen de houten wand van het schuurtje. Ze had een kort nepbontjasje aan en geen sjaal om – de ijdelheid van een zeventienjarig meisje. Hij kustte haar, zijn adem was warm. Hij voelde onhandig onder haar jas, zijn verkleumde vingers maakten haar aan het lachen. Hij droeg een te grote groene jas die hij bij een legerdump vandaan had. In het donker kon ze de teksten die hij er met zwarte viltstift op had geklad, niet lezen, maar ze wist wat er stond: FUCK SCHOOL! TOMORROW SUCKS! WHY NOW? Ze had een keer stiekem ‘I love r’ met kleine letters op het rugpand geschreven. Had hij de tekst niet gezien, of deed hij alsof?

‘Zijn timing is perfect.’

Geschrokken kijkt Remie op. Wilco staat naast haar, de politiek assistent van Laurens. Hij heeft het vermogen om vanuit het niets op te



duiken, sluipend als een kat op zijn gummi zolen. Hij heeft een klein, kalend hoofd en het postuur van een hongerstaker. Ze heeft hem nog nooit zien eten, wat hij ruimschoots compenseert met het zenuwachtig roken van sigaretten.

‘Hé Wilco.’

Ze kent hem al jaren, maar hij blijft een vage kennis. Ze vraagt zich af wat er gebeurt als ze hem iets intiems toevertrouwt, een bekentenis om hem uit balans te brengen. *Ik mis zijn onhandigheid. Ik zou willen dat hij niet zo zelfverzekerd over dat podium struint. Dat hij niet alleen verlegen kijkt, maar het ook is. Dat maakte hem altijd zo leuk. Een sterke wil en toch verlegen. Die combinatie, snap je, Wilco. Zoiets.*

Wilco zal er niet op ingaan en een ander onderwerp aansnijden. Of doodleuk weglopen; hij verdwijnt altijd net zo geruisloos als hij opduikt. Remie kijkt opzij en ziet dat hij de woorden van Laurens playbackt met de overdreven mimiek van een dove. Wilco kent de speech ongetwijfeld uit zijn hoofd, aangezien hij hem zelf grotendeels heeft geschreven. Nonchalant kijkt de politiek assistent op zijn horloge, een kolossaal, lichtgevend geval dat om zijn magere pols bungelt.

Remie zucht. Ze wil ergens anders zijn, samen met Laurens. Geen politiek, geen werk, geen stress. Op de top van een berg met de wind in hun haren. In de kroeg. In bad tot hun vingertoppen verrimpeld zijn van het hete water. Maar suf op de bank is ook al een aardige verbetering ten opzichte van dit decor. Hoeveel zaaltjes nog, hoeveel congressen, hoeveel avonden van hetzelfde tot de verkiezingen? Ze rekent het liever niet uit. Ze kan thuisblijven, maar dan ziet ze haar man nog minder. Daarom gaat ze geregeld met hem mee als hij ‘in het land’ moet zijn – de au pair past op de kinderen. Zodoende hebben ze de autorit samen, een snelle maaltijd, een drankje na afloop. Gestolen momenten, als bij een clandestiene liefde.

Haar gedachten dwalen weer af naar de jeugdige Laurens, de jongen die op het punt stond man te worden. Ze vraagt zich plotseling af, met samentrekkende buikspieren, hoe het kan dat ze een jas droegen op die lang vervlogen avond van het feest. Als ze ontsnapt waren uit het huis, hebben ze toch niet eerst hun jassen gezocht in de grote hoop

die in een van de slaapkamers lag. Het lijkt logischer dat ze haastig naar buiten zijn geslopen toen niemand keek – en dat ze niet betrappt wilden worden met hun jassen aan. Heeft Laurens uit zorgzaamheid haar jas gehaald en toen ook meteen dat rare legerjack van hem?

Misschien klopt haar herinnering niet. Ze kijkt naar haar man, wil het hem vragen. Maar hier is hij de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, een belangrijk man die geen tijd heeft voor sentimentele verhalen over vroeger. Ze is een rationeel ingestelde vrouw – niet te verwarren met ongevoelig – en krijgt vaak te horen dat ze kalmte uitstraalt. Toch kan ze wel degelijk ongeduldig zijn. Als ze eenmaal iets in haar hoofd heeft, verdraagt ze geen uitstel. Gek dat het op dit moment ineens belangrijk lijkt, of ze twintig jaar geleden jassen droegen. Alsof ze daarmee de essentie te pakken heeft van wie ze toen waren.

Remie merkt dat ze haar schouders heeft opgetrokken en laat ze weer zakken. Vanavond doet zich waarschijnlijk geen geschikte gelegenheid voor om er met haar man over te praten. Na afloop wordt hij omringd door partijgenoten en fans die hem feliciteren met zijn optreden en aandacht van hem willen. Daarna volgt steevast een eindeloze nabespreking met Wilco. Op de terugweg is Laurens hyper van de adrenaline en heeft hij niet de rust om naar haar verhalen te luisteren, laat staan om jeugdherinneringen op te halen. Als zeventienjarige wilde Laurens popster worden en nu is hij de ster van Nieuw Conservatief Geluid (NCG) – het is hem gelukt om in de spotlights te staan, al raakt hij zijn basgitaar niet meer aan.

‘Helemaal goed,’ hoort ze Wilco mompelen. ‘Werkelijk *perfetto*.’

Remie duwt haar hoofd in de zware gordijnen. Ze moet weten of haar geheugen spelletjes met haar speelt. Als ze zich in die jassen vergist, klopt de rest van het verhaal misschien ook niet. Ze vraagt zich af of Laurens zich de avond nog herinnert. Ze praten bijna nooit meer over die tijd, hoogstens als de kinderen ernaar vragen. Pelle en Alex kennen de vaste anekdotes met hun vader en moeder in de romantische hoofdrol inmiddels van voor naar achteren. Hun zoon klaagt geregeld: ‘Mama, vertel eens wat nieuws.’ Maf, dat er zo weinig te mel-